

VAJSENBEEK PÉTER

Vasárnap

Ott ülsz megint egyedül
a város szélén, egy padon.
Körülötted átlagos
vasárnap, szeméthalom.

Leszáll egy kisebb madár,
valamit csipeget.
Piros nejlon borítja
el lassan az eget.

Bezár a kisbolt,
a tulaj elindul haza.
Ráül a tájra
a benzin nehézkes szaga.

Sötét lesz, mintha Isten
zacskót húzna a Földre.
A madár elrepül és
fénycsíkot húz a röpte.

Ott ülsz megint egyedül,
így telik a vasárnapod.
Tollaid kihullottak,
és hétfő lesz és megszokod.

Berlini körút – Glattfelder Gyula tér

A munkások készülöben,
de zárva vannak a gyárak,
ők álmukban is ott állnak
A szalag mellett időtlen

Felhők mögül bambul a hold,
nincs kinek szóljon a neon.
Buszmegálló, kopott beton,
az este mindent átkarolt.

Aztán meggörnyednek a testek,
mint egy nagy, nehéz súly alatt
az egész álom marad,
túlóra a szalag mellett.

Otthon és vaskapu között
járhatatlan távolság,
az örökkévalóság.
Az álom beleütközött.

A Nap egy felhőn átragyog,
meg van görbülve minden ember
persze, élni kell de ma nem megy,
rajtuk lógnak a csillagok.

